

Moje řeč

Fejtónky Dobré češtiny

Moje řeč

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Moje řeč – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

MOJE ŘEČ

Fejtónky Dobré češtiny

CPress

MOJE ŘEČ

Fejtónky Dobré češtiny

Obsah

Úvod.....	13
Jak se píše?	
Co způsobila ručička pod bradičkou? Lucie Kukačková.....	19
Neumíš česky? Lenka Hniličková.....	21
Nemrtvé vzory Barbora Čiháková.....	24
... a uvnitř draví ptáci Radek Hochmal.....	27
Sněží! Lenka Hniličková.....	29
S pozdravem zůstávám Radek Hochmal.....	32
Není to nemsysl? Lenka Hniličková.....	35
Mezera, s. r. o. Daniela Iwashita.....	37
A tečka. Lenka Hniličková.....	39
Víš vlastně, co ten Word všechno umí... Barbora Čiháková.....	42

Je v tom háček	
Lenka Hniličková	45
Ach, ten Facebook!	
Barbora Čiháková.....	47
Jazykový Quasimodo	
Daniel Kubec.....	50
Zavádějící názvy	
Lukáš Prchal	52
Rozladěný orchestr	
Barbora Čiháková.....	54
Kup si knihu, budeš „in“!	
Lenka Hniličková	59
Tak se mluví?	
Invaze zlodějů češtiny – díl první	
Jan Mazanec	65
Hej ty!	
Lenka Hniličková	68
Jazykové infekce	
Lucie Kukačková.....	71
Wtf?	
Lukáš Prchal	74
Invaze zlodějů češtiny – díl druhý	
Jan Mazanec	76
Knižní recenze snadno a rychle	
Michal Beck	79

Jenom jakoby Lukáš Prchal	82
Řečové poruchy Nicole R. Snová	84
Já volím dobrou češtinu Jana Fleglová.....	87
Vydali mě, a tak stojím za přečtení aneb Argumentujeme v praxi Nicole R. Snová	89
Člověk není zboží na výběr Barbora Čiháková.....	92
Rychlotest: Jste sluníčko, nebo konvička? Nicole R. Snová	95
Co to říkáš?	
Jazykoví blouditelé – díl první Barbora Podaná	101
Jak se z toho vyzout? Lucie Kukačková.....	103
Co na srdci, to na jazyku Jana Fleglová.....	105
... aneb z rodinného archivu Anna Štičková.....	108
Jak je důležité mít fištrón (alespoň pro fejtónkáře) Nicole R. Snová	110

Táto, kup mi poně!	
Barbora Podaná	113
Výlet za názvy českých vísek aneb Od Pekla až do Kocháněk	
Anna Štičková.....	115
Ztracen v titulech	
Daniel Kubec.....	118
Jazykoví blouditelé – díl druhý	
Barbora Podaná	121
Můj boj s matematikou	
Anna Štičková.....	123
Jazykoví blouditelé – díl třetí	
Barbora Podaná	126
Chcete být milionářem?	
Michal Beck	128
Seznamte se, zombie formalismus	
Lucie Kukačková.....	131
Co vyslechne nemá tvář	
Daniel Kubec.....	134
Lekce z vodácké terminologie	
Anna Štičková.....	139
Redaktorská mluva aneb Když ti teče podval	
Jana Fleglová.....	143
Na šoulačce mysliveckou mluvou	
Daniel Kubec.....	145

Mám v tom hokej	
Michal Beck	147
Když se dva perou, třetí komentuje	
Jan Mazanec	150
Průzkum lákavých pracovních nabídek	
Anna Štičková.....	153
Přechod pro chodníky	
Markéta Kořená.....	155
Já, pí Snička	
Barbora Podaná	157
Problém „Babylon“ vyřešen	
Anna Štičková.....	159
Vážený pane Ježíšku	
Jana Fleglová.....	161
Hledám poezii	
Anna Štičková.....	164
Jazykoví blouditelé – díl čtvrtý	
Barbora Podaná	167
<i>Ediční a redakční poznámka</i>	171
Kdo jsme?	173
<i>Poděkování</i>	190

Úvod

Slovník spisovného jazyka českého definuje *úvod* hned několika způsoby: zaprvé označuje zahajovací řeč, zadruhé počáteční část spisu, kde se uvádějí občas i prameny. Mělo by tedy znít, že *Literární bašta Dobré češtiny*, odkud pochází většina textů v této knize, se rozběhla v listopadu roku 2014 společným úsilím několika bohemistů a studentů literární tvorby.

Zatřetí se slovo *úvod* objevuje v názvech tematických přednášek, případně textů, které uvádějí zájemce do určité problematiky (například úvod do filozofie). Jako úvodní v tomto smyslu bychom mohli označit rubriku *Moje řeč*, která je součástí internetového periodika *Literární bašta*. Právě v ní pravidelně vycházejí fejtónky o jazyce, jejichž výběr tato publikace přináší.

Snažíme se ctít tradici odlehčeného stylu, který k tomuto žánru patří. Dovoluje nám vyjadřovat se o češtině s nadsázkou, a hlavně od srdce: věříme totiž, že je naše mateřština krásná a přitažlivá, i když před každého z nás dnes a denně staví překážky, na kterých si už ne jeden literát zlámal vaz. Naše texty ovšem neodhalují jen tuto její tajemnost a záludnost, spíš žárlivě zaznamenávají nepatřičné, či dokonce neurvalé chování v její přítomnosti. To se může projevovat porušováním psaných či nepsaných pravidel, ale třeba i používáním slov bez znalosti jejich významu.

Někteří z nás se na výrobě a vzniku knih podílejí jako editoři, redaktoři, korektoři, případně grafici. Mnohé z textů proto přibližují i problematiku formátování, typografie a výtvarného zpracování, takže v nich třeba najdete odpověď na

otázky, které jste si dosud ani nekladli. Někteří z našich fejtónkářů pracují v novinách nebo působí na akademické půdě, proto ve svých textech evidují nešvary a zajímavosti z těchto oblastí. Oborové slangy ostatně patří k našim nejoblíbenějším tématům.

Aby byl náš výklad úplný, sluší se dodat, že se slovo *uváděť* používá též ve významu seznámení s nějakým prostředím či problematikou. Proto je vhodné říct, že slovo *fejtón/fejtónek* jsme si vypůjčili od starších a zkušenějších kolegů z 19. století, kteří ho ještě vyslovovali takto po francouzsku. Ostatně slovenština si název žánru v této podobě uchovala dodnes, proto ho najdeme i v názvu čtyř sborníků *Československý fejton/fejtón* z let 1975–1979, které uspořádal a v samizdatové edici Petlice vydal Ludvík Vaculík.

Jméno Ludvíka Vaculíka tu však připomínáme i z vážnějších důvodů – vždyť kdo jiný uměl tak trefně provokovat myšlení svých čtenářů. Vaculík pracoval s jazykem velmi obratně nejen ve svých knihách, ale i ve svých fejetonech a Posledních slovech, která vycházela pravidelně v *Lidových novinách*.

Zdrobnělina *fejtónek* pak naznačuje, že máme tento žánr rádi a že vás rozhodně nečekají žádné odborné stati, ale spíše jazykové drobničky. Věřte, že vás naše fejtónky nemají vracet do školních lavic a k prostým poučkám. Nepíšeme o jazyce proto, abychom kárali, vyčítali a hrozili (jen se občas trochu škodolibě ušklíbáme), ale proto, že nás to baví.

Aby byla „úvodní“ rekapitulace vyčerpávající (vydržte, už jsme na konci!), musíme připomenout, že se slovo *úvod* používá i v souvislosti s církevním požehnáním udělovaným matce, když poprvé přijde po porodu do kostela. Možná

(dej Pánbůh!) naše fejtónky působí, jako by se napsaly samy, ale ve skutečnosti za nimi stojí mnoho hodin práce; však jen najít vhodné téma si často vyžádá ohromnou námahu, o samotném psaní a přepisování ani nemluvě. Nic tedy nakonec nevystihuje celou knížku tolik jako průpovídka: „To byl ale porod...“

*Za Dobrou češtinu
B. Č. a D. K.*

P. S. Chtěli jsme vám to ohleduplně zatajit, ale *úvod* má ještě jeden význam, který se nám na závěr výtečně hodí: označuje přípitek na začátku hostiny. „Tak do dna!“

Jak se píše?

Co způsobila ručička pod bradičkou?

Lucie Kukačková

Jen na okraj – účastnit se skupinových aktivit mě odjakživa stálo hodně přemáhání, podivné stmelovací psychohry mě děsily a kolektivní sporty jsem vždycky brala jako trest. Až donedávna jsem to přičítala výhradně svojí povaze...

Když jsem před časem listovala jedním univerzitním studentským časopisem, hned v prvním (a pak víceméně v každém dalším) článku se na mě šklebilo alespoň jedno špatně rozdělené slovo. Vybavila se mi dávná, už skoro zapomenutá vzpomínka. Ty pochybné patvary na koncích řádků, všechna ta podivně přelámaná slova jako „neus-tále“, „oc-itli“, „úst-up“, „kval-itní“ a tak dále na mě působily jako voňavé koláčky na Proustova vypravěče, přenesly mě v tu chvíli zpátky do druhé třídy, do té rozviklané předposlední lavice u okna...

Probíráme zrovna dělení slov. Paní učitelka má poněkud křečovitý úsměv a svou vlastní, léty ověřenou metodu výuky. Sedíme poslušně na malých židličkách, snažíme se o co nejrovnější záda, usilovně napínáme krky a těsně pod bradou důstojně držíme hřbet ruky. Ona nadhodí nějaké slovo a my ho sborově, pěkně pomalu a po slabikách zopakujeme. A aby to nebylo tak jednoduché, musíme poctivě počítat, kolikrát se nám při vyslovování dotkne bradička ručičky, přičemž každé takové dotknutí znamená rozdělovník – čili místo, kde můžeme slovo správně rozdělit.

Když jsme ustali v hromadném slabikování, značně se mi ulevilo. Ujišťovala jsem se, že nic horšího už mě ve škole

nemůže potkat. Leč skutečná úzkost přišla až s vyjmenovanými slovy. Stojíme vyřádkovaní v pozoru, každý nad svou lavicí, učitelka vykřikne například „bé“ a na někoho ukáže. Dotyčný obratem vypíše první vyjmenované slovo od toho písmene, a pokud ho řekne správně, může si sednout a štafetu přebírá jeho nervózně přešlapující soused. Důležité je znát ta slova v přesném pořadí, tak jak jdou za sebou v učebnici. Ten, kdo odpoví špatně, musí zůstat stát. A takhle stále dokola, dokud všichni nesedí. Slyším, jak mi tluč srdce, v upocených prstech žmoulám tužku, napjatě čekám, až na mě přijde řada, a modlím se, abych hlavně nebyla poslední, ostuda, co jako jediná zůstane stát.

Někdy v téhle době ve mně zcela jistě zakořenila ona nevraživost ke skupinovým aktivitám, můžu to tím pádem přestat svádět jen na svou náuru. Ale abych byla spravedlivá – jsem živým důkazem toho, že minimálně u úzkostlivých dětí se s touhle nervy drásající „hravou“ pedagogickou metodou dá dosáhnout vynikajících výsledků: s dělením slov jsem pak už nikdy neměla problémy (jak daleko se dá dojít s prostým fíglem z druhé třídy!) a ve vyjmenovaných slovech nechybuju (byť jsem se je nikdy nedokázala nabiflovat v onom předepsaném pořadí), takže to i za tu několikátýdenní frustraci z hodin češtiny nejspíš stálo.

... a pak se vůně koláčku najednou vytratila. Probrala jsem se ze vzpomínek a v ruce jsem pořád ještě držela ten studentský časopis. Zírala jsem na ta svérázně rozdělená zpitvořená slova a marně přemýšlela, proč mi najednou vrtá hlavou, začnou-li se jeho tvůrci taky přirozeně ošivat, když se jich někdo zeptá, jestli si nechtějí zahrát v-olej-bal...

Neumíš česky?

Lenka Hniličková

„Trojka z češtiny? Ty neumíš česky, nebo co?“ zvyšoval hlas tatínek na svého asi jedenáctiletého synka, kterého právě vedl ze školy, a uštědřil mu pohlavek.

„Umím, ale...“ nedořekl chlapec a upřeně se díval do země. Otec dál nevěřičně kroutil hlavou. A já jsem najednou dostala chuť se do hovoru vmísit a zeptat se otce: „A vy snad česky umíte?“

Neudělala jsem to, protože by hned vyšlo najevo, že poslouchám cizí rozhovory (ale upřímně, kdo z umělců to nedělá?), a jednu výchovnou bych nejspíš schytala též. A tak mi nezbylo než o téhle otázce, která mi leze na nervy už od mých žákovských let, trochu přemýšlet. Byla jsem sice šprtka a z češtiny měla vždy za jedna, ale o to víc mě rozčilovalo, když touto otázkou dospělí drtili mé kamarády. A dovedu si představit, kolik dětí, které nemají z češtiny jedničku, si ji dnes po vysvědčení také vyslechnou.

Co je to vůbec za otázku? Je snad každý dospělý kontrolorem na imigračním úřadě, a když jeho dítě nepíše diktáty na výbornou, bude vyhoštěno, protože podle žákovské „neumíš česky“? Jako by to, že člověk danou řečí mluví, automaticky znamenalo, že ji umí. Ano, rozumí, zná řůru slov, dokáže v dané řeči číst a psát, ale ovládat veškeré gramatické jevy, výjimky a náležitosti? To přece neumí nikdo! Ani ten nejčeštinovější češtinář nemůže říct, že češtinu ovládá sto procentně.

Aktivní slovní zásoba dospělého člověka se prý v závislosti na jeho vzdělání a zájmech pohybuje mezi třemi a deseti tisíci

slov. Pasivní je ještě třikrát až šestkrát větší. Stále nám však zbývá přes sto padesát až dvě stě tisíc českých slov (podle *Příručního slovníku jazyka českého* čítá čeština více než 250 000 slov).

Na to nemá kapacitu nikdo z nás. Naštěstí mozek, stejně jako počítač, může využít různá externí úložiště. Patří k nim i dobře známá *Pravidla českého pravopisu*. Uznávám, že nejsou vždy po ruce. Ale od toho je tu skvělá *Internetová jazyková příručka*, díky níž si lze pravopisně obtížnější jevy vyhledat i daleko od knihy. A používat ji můžete *denmodenně* / *denno denně* / *denodenně*, nebo snad *denno-denně*? No schválně!

Znát všechna česká slova a umět je i pokaždé správně napsat prostě nejde. Něco jiného je nemít ponětí o gramatických základech, neuvědomovat si rozdíl mezi slovy *být* a *bít* nebo *výt* a *vít*, a přesto vychodit základní školu. Jenže i žák s těmi nejhoršími známkami si elementární znalosti většinou ze školy odnese. Má-li povědomí o tom, proč se daná slova píšou právě tak, a ne jinak, pak nezáleží na tom, zda prošel základkou s jedničkami, nebo čtyřkami, zda je to budoucí spisovatel, nebo traktorista. Ale znát nazpaměť veškeré výjimky české gramatiky? To nelze. Není snad důležitější, že si člověk umí, a hlavně chce informaci vyhledat?

A proč se rodiče ptají dětí na něco, na co se nedá kloudně odpovědět? Mluvím plynne anglicky, domluvím se ve francouzštině, ani němčina mi není cizí. Ale! Nikdy bych se neodvážila tvrdit, že daný jazyk umím, tedy ovládám. Je jedno, kolik jsem toho schopná napsat, přečíst nebo namluvit – vždycky narazím na překážku, kterou bez slovníku či jiného jazykového průvodce nepřekonám. A nespočívá učení právě v tom, umět ty hodiny proteoretizované ve školních lavicích

uplatnit v praxi? Každý kantor může být hrdý na svou práci ve chvíli, kdy si jeho žák vyhledá cokoli v příručce pravopisu nebo ve slovníku jen proto, že to „chce prostě napsat správně“. Tehdy se prokáže, že se někdo díky moudrému vedení rozhodl o jazyk zajímat a není mu fuk, zda má ve statusu na Facebooku v jedné větě dvanáct hrubek.

A tak apeluji na všechny rodiče: Netrapte svá dítka pro nějakou tu špatnou známku z jazyka českého, jen si vzpomeňte, kolikrát vám osobně ty *víly vyly* nebo *vrabci zobali igely!* Ono to ani nejde přečíst, že? Protože teď už víte, že takové hrubky jsou nepřipustné. Vždyť právě chybami se člověk učí.

Nemrtvé vzory

Barbora Čiháková

Většina mých známých si myslí, že když jsem vystudovala literaturu, můžu doučovat jejich potomky češtinu. Ono by to vlastně mohlo fungovat, jenže jsem zjistila, že na jejich fantazii už prostě nestačím.

Nedávno jsme si s malým Kubou, který bojuje se skloňováním a shodou podmětu s přísudkem, opakovali vzory podstatných jmen. Správně odříkával *hrad bez hradu, stroj bez stroje i muž bez muže*. Když ale měl prověřené znalosti otestovat v praxi, všechno se najednou úžasně pomotalo.

„Jak tedy skloňujeme slovo *strom*?“ ptala jsem se ho.

Na chvíli se zamyslel, pak jenom prohlásil: „To je přece jasný; *strom* bez *stromu* jako *muž* bez *stroje*!“

Rozradostněn mojí reakcí (nemohla jsem se přestat smát) si ještě zatleskal. Než jsem ho vyvedla z omylu, že nemůže skloňovat jedno slovo podle dvou vzorů, došlo mi, že jeho drobná mýlka v sobě obsahuje podstatu vývoje lidského rodu na této planetě. To přirovnání *stromu* k *muži* v sobě jednoznačně shrnuje naše okouzlení přírodou. Což zní ještě docela přívětivě. Jenomže jak vyslovil *muž* bez *stroje*, došlo mi, že pojmenovává naše okouzlení technikou, její prudký vývoj, prostě vše, počínaje průmyslovou revolucí a konče dnešní ekologickou krizí. Neboť je možná pravda, že jsme součástí přírody, ale bez toho stroje už se neobejdeme. Přiznávám, že tohle jsem Kubovi zatajila. Obávala jsem se totiž, že když mu přiznám, že příroda je úžasná, zasadím v něm semínko

ekoterorismu, když vyzdvihnu opak, mohl by začít rozlévat beton napříč deštnými pralesy. Zároveň jsem nechtěla odvádět jeho pozornost od skloňování. Dovedu si totiž představit, že místo správného určování vzorů by jen vymýšlel nekonečnou řadu nových kombinací.

Prostě jsme si řekli, že nikdy jedno slovo neskleňujeme podle dvou vzorů najednou, a vrátili se k procvičování jevů v praxi, která je pro nás pro všechny stejně těžká. Jenže Kuba mě postavil před další výzvu: „A mohla bys mi dát nějakou větu, která je zajímavá? Ty diktáty ve škole jsou tak nudný, z toho se člověk nic nenaučí...“

Vzpomněla jsem si na vlastní školní léta a uznala, že má vlastně pravdu. Do příkladových vět jsem proto zahrнула upíry i zombie a několik dalších diktátově netradičních příkladů. Netřeba dodávat, že nade mnou vyhrál i podruhé, když napsal: „... upíři přiletěli/y do města, kde bydleli/y zombie. Lidi se tomuhle městu zdaleka vyhýbali. Děti o něm slyšely jen z děsivých historek starších sourozenců...“

Koukám na ten text a ptám se: „Proč jsi napsal *i/y* u upírů a zombie?“

Podíval se na mě s výrazem naznačujícím, že jsem evidentně úplně hloupá, když mi to nedochází: „To je přece jasný, ne? O vzorech nemrtvých jsme se ještě neučili...“

Zkoušela jsem se ho znovu ptát, jestli je upír životný, nebo neživotný. On však tvrdohlavě opakoval, že o těch nemrtvých vzorech je ještě nikdo neučil.

Po krátké disputaci jsem rezignovala. A prostě jsem mu bez obalu přiznala, že takové vzory ještě nikdo nevymyslel. Hned mi bylo jasné, že podle jeho názoru všechny předešlé

generace lingvistů selhaly, když k tak hojně užívaným slovům dodnes nedodaly patřičné návody.

Nad dnešními jazykovědci visí těžký úkol: po mnoha letech klidu budou muset evidentně přijít s novými vzory pro nemrtvé. Myslím, že výsledky jejich práce ocení nejen všechny děti, ale i zástup fanoušků fantasy.

... a uvnitř draví ptáci

Radek Hochmal

Nedávno se mi shodou okolností podařilo prohloubit spolu s češtinářskými znalostmi i ty ornitologické. Stalo se tak na masážním lehátku jednoho z hradeckých rehabilitačních středisek, kam jsem byl donucen ulehnout, abych si dal srovnat záda po několika měsících ve statické poloze (ruce na klávesnici, oči na monitoru, záda jako zetlelé jilmové lučičště) při zběsilem završování diplomové práce.

Slečna masérka byla příjemně výřečná a po rychlém představení a několika sezeních-leženích jsme se dostali i k mnohem zajímavějším tématům, než kde mě to bolí a kolik voltů chci pustit do zad. Když zjistila, že se mé zájmy točí kolem literatury a českého jazyka, zřejmě mě chtěla vyzkoušet či překvapit a při jednom takovém ležení mi položila otázku, zdalipak vím, jakého rodu je v češtině slovo káně.

Věděli byste?

Přiznám se, nehledal jsem v tom žádnou složitost a hádal... špatně.

Káně rousná, káně mořská, káně sněžná? Opravdu se vypráví o káních? Hlodavci si nikdy nemohou být jisti před kání? Po domácí rešerši jsem nemohl než dopřát slečně masérce oprávněného zadostiučinění. Hnědě nebo šedě zbarvený dravý pták z čeledi orlů je skutečně rodu ženského (podle vzoru růže), jak se shoduje *Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost* i časopis Ústavu pro jazyk český AV ČR *Naše řeč*. Naštěstí pro nás konzervativce, kteří už jsme si jednou

navykli na „tokání“, je tu výjimka. Kání mládě se označuje v češtině rovněž jménem káně, avšak toto jméno, jako vůbec jména mláďat končící na -ě, je rodu středního a skloňuje se podle vzoru kuře.

No a pak si jen tak shodou okolností přečtete jednu nejmenovanou českou antologii a zjistíte, v jaké oblibě jsou u českých fantastických povídkářů právě káně (respektive „káňata“ – ve čtyřech ze sedmnácti povídek – přičemž rozhodně nešlo o samá mláďata). Dík nedávno vstřebané informaci kroutíte hlavou, pohihňáváte se a místo, aby tomu bylo naopak, vám kolem hlavy chaoticky poletuje právě míjený děj a v ní, uvnitř, draví ptáci.

Sněží!

Lenka Hniličková

„Mami, koukej, sněží!“

„Říká se sněží, Lukášku.“

„A proč?“

No ano, proč vlastně? Právě tohle dětské období „proč“ často zkouší trpělivost rodičů, přesto má dítě právo se ptát, proč se věci dějí a fungují zrovna takhle. Akorát dospělák si kolikrát musí přiznat, že vlastně neví, a tak radši dítě odbyde nějakým „protože“ nebo „protože prostě proto“, případně „protože sem to řek“.

Podle mě je to škoda. Ne to, že rodiče nevědí všechno, i když děti žijí dlouho v domnění, že ano. Ale je škoda, že jsou děti takto odbývány. Maminka Lukáškoví odpověděla, že prostě když padá sníh, tak sněží, a tvrdila, že to je přece logické. Ehm, opravdu? No, určitě ne, když jsou vám čtyři. V tomhle věku máte logické myšlení na úplně jiné úrovni – padá sníh, stavím sněhuláka, tedy *sněží*. Tím pádem když padá dešť, *deští*, nebo když už prší, tak prší *pršít*. A netýká se to jen otázky počasí, třeba když se zhasíná, musí se přece i *rozhasnout*, kolo zásadně *koluje* a na kolotoči se *kolotočuje*.

„A proč logické?“ pokračoval Lukášek a maminka zjistila, jak si naběhla.

„No to znamená, že to je prostě tak...“ nezačala maminka úplně šťastně, ale než se Lukášek nadechl k další otázce, pokračovala: „... je to takové pravidlo, které říká, že se písmenko na konci slova změní, pokud z něj chceme udělat podobné